

Bestemmelse, som jeg er meget glad ved. Jeg tror dog, der her begaas nogen Uretfærdighed overfor Børnene. Jeg ser ikke, ud fra hvilken Betragtning det skulde kunne forsvares, at den Omstændighed, at en Moder har faaet mere end et uægte Barn, skulde udelukke Barnet fra at faa Arveret; thi det er jo ikke Moderen, men Barnet, som skal have Arveret.

Jeg kommer saa til § 9. Jeg beklager, at jeg ikke kan sympatisere med denne Paragraf, saa stærkt som de fleste ærede Medlemmer have gjort. Den ærede Ordfører for Flertallet (Sveistrup) vilde endog have, at Anmeldelsespligten skulde gøres obligatorisk under Svangerskabet. Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister saa, hvilke Betæneligheder der var derved, og det undrer mig, at det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), som jo selv er Retsbetjent, ikke har set denne Betænelighed. (Sveistrup: Hvilken Betænelighed?) Den ærede Minister sagde, at der kunde være nogen Fare ved at gøre det, thi der kunde maaske fremkomme Ulemper, som vare større end de Fordele, der tilsigtedes. Her i Tinget betragtes Edsaflæggelse som et nødvendigt Onde, og vi have adskillige Gange forsøgt at slippe bort fra det, saaledes ved Retsreformens Behandling og ogsaa ved andre Lejligheder. Det er ikke lykkedes, og vi have da beholdt det som et nødvendigt Onde. Men Erfaringen viser, at de allerfleste Edsaflæggelser finde Sted netop i Paternitetsager, og det er ogsaa bekendt nok, at adskillige af disse Eder betragtes som falske. Lad os tage et Tilfælde som dette, at en i det almindelige Omdømme løsagtig Kvinde, eller for at bruge et mildt, paa Landet mere populært Udtryk: en Kvinde, der er lidt løs paa Traaden; lad os tage det Tilfælde, at hun bliver besvangret og har dette Omdømme paa sig. Vedkommende sigtede Barnefader bliver indkaldt under Svangerskabet, og det bliver forlangt, at han skal paatage sig sin Paternitetspligt. Saa kan man være sikker paa, at dette Omdømme bidrager til i mange Tilfælde at faa Faderen til at aflægge falsk Ed, hvad han ellers ikke vilde. Thi hvad er Edspligt? Han tror maaske selv at være Fader til Barnet, men han ser, at der er en Mulighed for ham til at slippe, naar hun har dette Omdømme paa sig. Vi maa erindre, at vedkommende Retsbetjent mange Gange vil være nødsaget til at lade vedkommende sigtede Fader aflægge Ed og lade Moderens Ed falde bort, naar hun har dette Omdømme.

Jeg tror, dette vil føre til, at der vil blive aflagt nogle Eder, som vi alle maa beklage, idet vi ikke tro, at de ere de rette.

Noget helt andet vil det være, naar vedkommende Fødsel er foregaaet. Naar saadan en Kvinde er bleven besvangret, og Fødselen er foregaaet, kan der vel blive Tvist om, hvem der skal betragtes som Fader til Barnet osv. osv., men dette bliver da langt lettere at opklare, og jeg vilde derfor betragte det som mere heldigt, om § 9 slet ikke var indført, jeg tror, at der, hvis den gennemføres, vil fremkomme Ulemper, der ere større end de Goder, man opnaar.

Med Hensyn til § 10, der omhandler Faderens Ret til at faa Forældremagt over Barnet, hvilket i mange Tilfælde er et meget ømt Spørgsmaal, forekommer det mig, at det for en væsentlig Del skulde lægges i Værgeraadets Haand. Jeg tror, at dette næsten ved enhver Lejlighed vil være i Stand til at indse, hvorvidt det vil være heldigt, at Forældremagten overgaar til Faderen.

Med Hensyn til § 11, der ogsaa er en Skærm for Kvinden, er jeg tilbøjelig til at tro, at der i adskillige Tilfælde godt kunde blive Misforstaaelser, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Jeg kommer saa til § 12. Her staa vi overfor et af de svageste Punkter i vor nuværende Lovgivning. Den omhandler nemlig en Bestemmelse om, at naar en Fader skylder forfaldent Bidrag efter denne Lov og fraflytter den Kommune, hvori han har opholdt sig, skal han gøre Anmeldelse til vedkommende Foged. Vi maa absolut have denne Bestemmelse ændret, saaledes at han skal have Anmeldelsespligt om Flytning, ikke alene naar Bidraget er forfaldent, men naar han overhovedet skal betale Bidrag, og at han ogsaa for Overtrædelse heraf skal være underkastet de Mulker, der ere fastsatte her. Her ere vi nemlig i et Tilfælde, hvor Sogneraadet staaar ganske hjælpeløst overfor de nuværende Forhold. Vi troede at faa forbedrede Forhold ved Loven af 3. April 1900 derved, at den lagde Efterlysningen i Politiets Haand. Det har ganske vist til en vis Grad været en Lettelse for Sogneraadene, men har ført til, at de forsørgelsespligtige Kommuner saa godt som altid maa betale Bidragene. Vi vide af Erfaring, at naar vi komme og spørge, har Politiet ingen Oplysninger, og vedkommende er saa lige rejst. Naar Politiet altsaa kan henvende sig til vedkommende Forsørgelseskommune